

**PUHE III INTERNATIONALEN
VUOSIPÄIVÄLLE OMISTETUSSA
MOSKOVAN NEUVOSTON JUHLAISTUNNOSSA
MAALISKUUN 6 pnä 1920**

Toverit, Kommunistisen Internationalen perustamisesta on kulunut vuosi. Tämän vuoden aikana Kommunistinen Internationale on saavuttanut sellaisia voittoja, jollaisia ei voitu odottaakaan, ja voidaan sanoa suoraan, että sitä perustettaessa kukaan ei odottanut näin valtavaa menestystä.

Vallankumouksen alkuvaiheessa monet toivoivat Länsi-Euroopan sosialistisen vallankumouksen alkavan välittömästi imperialistisen sodan päättyessä, koska ajankohtana, jolloin joukot olivat aseissa, vallankumous olisi voinut tapahtua menestyksellisimmin myös muutamissa Länsimaissa. Näin olisi saattanut käydä, ellei Länsi-Euroopassa proletariaatin hajaannus olisi osoittautunut syvimmäksi ja entisten sosialistijohtajien petturuus suurimmaksi.

Me emme tiedä tarkkaan vielä nytkään, miten on sujunut kotiuttaminen ja miten on tapahtunut sodan loppuselvytys. Me emme esimerkiksi tiedä, mitä on tapahtunut Hollannissa, ja vain yhdestä artikkelista, jossa kerrottiin Hollannin kommunistin puheesta,— yhdestä artikkelista, vaikka sellaisia artikkeleja on ollut paljon,—sain sattumalta tietää, että Hollannissa, tuossa puolueettomassa maassa, joka oli muita maita vähemmän sekaantunut imperialistiseen sotaan, vallankumouksellinen liike sai sellaiset mittasuhteet, että alettiin jo muodostaa Neuvostoja, ja Troelstra, eräs Hollannin opportunistisen sosialidemokratian huomattava toimihenkilö, on tunnustanut, että työläiset olisivat voineet ottaa vallan käsiinsä.

Ellei Internationale olisi ollut petturien käsissä, jotka kriittisellä hetkellä autoivat porvaristoa, niin olisi ollut

paljon mahdollista, että useissa sotaa käyvissä maissa välittömästi sodan päätyttyä ja myös useissa puolueettomissa maissa, joissa kansa oli aseissa, vallankumous olisi voinut tapahtua nopeasti, ja lopputulos olisi silloin ollut toisenlainen.

Osoittautui, että se ei onnistunut, että vallankumousta ei onnistuttu suorittamaan niin nopeasti, vaan joudutaan kulkemaan sama kehitystie, jolle meidän täytyi lähteä jo ennen ensimmäistä vallankumousta, ennen vuotta 1905, ja me osoittauduimme kykeneviksi johtamaan proletariaattia vain sen ansiosta, että vuoteen 1917 mennessä oli kulunut yli kymmenen vuotta.

Vuonna 1905 oli niin sanoakseni vallankumouksen esi-harjoitus, ja osittain sen vuoksi Venäjällä onnistuttiin käyttämään hyväksi imperialistisen sodan romahdushetkeä, joka antoi vallan proletariaatille. Historiallisten tapahtumain ansiosta, itsevaltiuden täydellisen mädännäisyyden takia meidän oli helppo aloittaa vallankumous, mutta mitä helpommin se onnistuttiin aloittamaan, sitä vaikeampi tämän yksinäisen maan oli jatkaa sitä, ja tämän eletyn vuoden perusteella voimme sanoa, että toisissa maissa, missä työläiset ovat kehittyneempiä ja missä teollisuutta on enemmän ja työläisten lukumäärä suurempi, vallankumous on kehittynyt paljon hitaammin. Tämä kehitys on tapahtunut samaa tietä kuin meidänkin, mutta paljon hitaammin.

Työläiset kulkevat edelleen tämän hitaamman kehityksen tietä raivaten uraa proletariaatin voitolle, joka lähenee epäilemättä paljon nopeammin kuin meillä, sillä kun tarkkailee III Internationalea, niin saa ihmetellä, miten nopeasti III Internationale on laajennut kulkien voitosta voittoon.

Katsokaa, kuinka nopeasti leviävät kaikkialla maailmassa „bolshevismi” sanan kaltaiset rujot sanamme. Vaikka nimitämmekin itseämme kommunistiseksi puolueeksi, vaikka „kommunisti” nimitys onkin tieteellinen, yleiseurooppalainen nimitys, on se Euroopassa ja muissakin maissa vähemmän levinnyt kuin „bolshevikki” sana. Meidän venäjänkielinen sanamme „Sovet” on levinneimpiä sanoja, sitä ei edes käännetä muille kielille, vaan se lausutaan kaikkialla venäjäksi.

Porvarislehdistön valheista ja koko porvariston raivokkaasta vastarinnasta huolimatta työläisjoukkojen myötä-

tunto osoittautui olevan Neuvostojen, Neuvostovallan ja bolshevismin puolella. Mitä enemmän porvaristo valehteli, sitä enemmän se auttoi tekemään kaikkialla maailmassa tunnetuksi sen, mitä meillä Kerenskillle tapahtui.

Osa Saksasta saapuneista bolshevikeista otettiin meillä vastaan syytöksiin ja parjauksiin. Koko tämä parjauskampanja oli järjestetty „demokraattisessa tasavallassa” aito amerikkalaiseen tapaan, ja Kerenski, eserrät ja menshevikit auttoivat sitä kaikin keinoin. Täten he saivat liikkeelle proletariaatin laajat kerrokset ja panivat ne ajattelemaan, että kun bolshevikkeja tuolla tavalla parjataan, niin heissä on jotain hyvää. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Kun saa silloin tällöin ulkomailta katkonaisia tiedotuksia, kun lukee esimerkiksi Englannin rikkaimman lehden „Timesin” jotain numeroa, koska ei ole mahdollisuutta seurata koko lehdistöä, ja näkee, miten siellä siteerataan bolshevikkien sanoja, jotta saataisiin todistetuksi, että bolshevikit propagoivat jo sodan aikana kansalaissotaa, niin tulee johtopäätökseen, että porvariston järkevimmätkin edustajat ovat menettäneet järkensä. Kun englantilainen lehti mainostaa kirjaa „Vastavirtaan”, suosittelee sitä englantilaiselle lukijalle ja esittää sitaatteja osoittaakseen, että bolshevikit ovat pahimmista pahimpia ihmisiä, jotka puhuvat imperialistisen sodan rikollisuudesta ja propagoivat kansalaissotaa, niin vakuuttuu, että koko meitä vihaava porvaristo auttaa meitä,— kumarramme nöyrästi ja kiitämme! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Meillä ei ole jokapäiväisiä sanomalehtiä enempää Euroopassa kuin Amerikassakaan, työtämme koskevat tiedotukset ovat hyvin niukkoja, tovereitamme vainotaan mitä ankarammin. Mutta kun huomaa, että liittolaisten rikkaimmat imperialistiset sanomalehdet, joista anmentavat uutisensa sadat tuhannet muut lehdet, ovat menettäneet siinä määrin suhteellisuustajunsa, että halutessaan iskeä bolshevikkeja esittävät runsaasti sitaatteja bolshevikkien teoksista kai-vaen niitä esiin sodan aikana ilmestyneistä julkaisuista ja todistaakseen, että me olemme puhuneet sodan rikollisuudesta ja pyrkineet muuttamaan sen kansalaissodaksi, niin se merkitsee, että he, nuo mitä järkevimmät herrat, ovat yhtä tyhmiä kuin on meidän Kerenskimme ja hänen kumppaninsa. Senpä vuoksi voimme mennä takuuseen, että nuo miehet, Englannin imperialismin johtajat, täyttävät

mainiosti ja varmasti tehtävänsä kommunistisen vallankumouksen auttamisessa. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit, ennen sotaa näytti siltä, että tärkeimpiä ryhmiä työväenliikkeessä olivat sosialistit ja anarkistit. Eikä se vain näyttänyt siltä, vaan olikin niin. Pitkään aikaan ennen imperialistista sotaa ja vallankumousta ei useimmissa Euroopan maissa ollut objektiivista vallankumouksellista tilannetta. Tehtävänä oli toimia hiljalleen pitäen silmällä vallankumouksen valmistelua. Sosialistit ryhtyivät tähän työhön, mutta anarkistit eivät käsittäneet tehtävää. Sota synnytti vallankumouksellisen tilanteen, ja entinen ryhmäjaotus osoittautui vanhentuneeksi. Toisaalta anarkismin ja sosialismin ylimmistä johtajista tuli shovinisteja, jotka osoittivat, mitä merkitsee omien porvarisvojen puolustaminen toisilta porvarisvoilta, joiden takia sodassa tuhoutui miljoonia ihmisiä. Toisaalta vanhojen puolueiden alemmissa kerroksissa syntyi uusia virtauksia, jotka vastustivat sotaa ja imperialismia ja kannattivat yhteiskunnallista vallankumousta. Näin ollen sodan seurauksena syntyi mitä pahin kriisi, ja niin anarkistien kuin sosialistienkin keskuudessa tapahtui hajaannus, sillä sosialistien parlamenttijohdajiston huippukerrokset osoittautuivat olevan shovinistien puolella, kun taas alemmissa kerroksissa yhä useammat luopuivat heistä ja alkoivat siirtyä vallankumouksen puolelle.

Näin ollen, kaikkien maiden työväenliike alkoi kehittyä uuteen suuntaan, ei anarkistien ja sosialistien viitoittamaan suuntaan, vaan siihen suuntaan, joka johtaa proletariaatin diktatuuriin. Tämä hajaannus alkoi ja oli havaittavissa kaikkialla maailmassa jo ennen III Internationalen perustamista.

Se, että meillä on ollut menestystä, johtuu siitä, että me ilmaannuimme ajankohtana, jolloin tilanne oli vallankumouksellinen ja työväenliikettä oli jo kaikissa maissa, ja niinpä näemmekin nyt, että sosialismin ja anarkismin sisällä on tapahtunut jakaantumista. Tämän seurauksena kaikkialla maailmassa on kommunistityöläisten osanotolla muodostettu uusia järjestöjä ja yhdistetty ne III Internationaliksi. Tällainen asiaan suhtautuminen on oikeinta.

Mikäli syntyy jälleen erimielisyyksiä, esim. parlamentarismien hyväksikäytöstä, niin olisi järjetöntä kieltää parlamentarismien vallankumouksellista käyttöä Venäjän vallan-

kumouksen ja kansalaissodan antaman kokemuksen jälkeen, sen jälkeen, kun koko maailma on tullut tuntemaan Liebknechtin persoonan ja kun tiedetään, mikä oli hänen osansa ja merkityksensä parlamentarismien edustajain keskuudessa. Vanhan kannan edustajille on selvinnyt, ettei kysymystä valtiosta saa asettaa vanhaan tapaan, tämän kysymyksen vanhan, kirjojen mukaisen asettelun tilalle ilmaantui vallankumouksellisen liikkeen ansiosta kysymyksen uusi, käytännöllinen asettelu.

Koko porvariston yhdistyneen ja keskitetyn voiman vastapainoksi asetettakoon proletariaatin yhdistynyt ja keskitetty voima. Näin ollen kysymys valtiosta asettuu nyt toisella tavalla, vanha erimielisyys on alkanut kadottaa merkitystään. Työväenliikkeen entisten ryhmäjaotusten tilalle on ilmaantunut uusia, tärkeimmäksi erimielisyydeksi on muodostunut suhtautuminen Neuvostovaltaan ja proletariaatin diktatuuriin.

Neuvostoperustuslaki osoittaa havainnollisesti, mitä Venäjän vallankumous on saanut aikaan. Kokemuksemme ja sen tutkimisen perusteella on käynyt selväksi, että kaikkien entisten tavoitteiden kannalta ryhmittymisen oli seuraava: kannatettiin joko Neuvostovaltaa tai oltiin sitä vastaan; kannatettiin joko porvarillista valtaa, demokratiaa, demokratian sellaisia muotoja, jotka luvatessaan turvaavansa kylläisten ja nälkäisten yhdenvertaisuuden, kapitalistin ja työläisen yhdenvertaisuuden äänestettäessä, riistäjien ja riistettyjen yhdenvertaisuuden ovat samalla hämänneet kapitalistisen orjuuden,— tai proletaarista valtaa, riistäjien säälimätöntä tuhoamista, neuvostovaltiota.

Porvarillisen demokratian kannalla voivat olla ainoastaan kapitalistisen orjuuden kannattajat. Sen me näemme Koltshakin ja Denikinin valkokaartilaisesta kirjallisuudesta. Sen jälkeen, kun monet Venäjän kaupungit puhdistettiin tästä saastasta, heidän kirjallisuutensa on koottu ja sitä kuljetetaan Moskovaan. Kun tutustutaan Tshirikovin tapaisten venäläisten intelligenttien tai J. Trubetskoin tapaisten porvarillisten ajattelijain kirjoituksiin, niin on huvittavaa nähdä, miten he, auttaakseen Denikiniä, järkelevät Perustavasta kokouksesta, tasa-arvoisuudesta y.m.s. Noilla Perustavaa kokousta koskevilla järkeilyillään he auttavat meitä; harjoittamalla tällaista agitaatiota valkokaartilaisjoukkojen keskuudessa he ja samalla koko kansalais-

sodan ja tapahtumien kehitys auttoivat meitä. Argumenteillaan he itse ovat todistaneet, että Neuvostovallan puolella ovat tosi vallankumoukselliset, jotka kannattavat taistelua kapitalisteja vastaan. Kansalaissodan kulussa se on tullut täysin selväksi.

Saadun kokemuksen jälkeen, sen jälkeen, mitä on tapahtunut Venäjällä, Suomessa ja Unkarissa, demokraattisissa tasavalloissa ja Saksassa saadun vuotuisen kokemuksen jälkeen käy mahdottomaksi väittää sitä vastaan, että keskusvalta, diktatuuri ja tahdon yhtenäisyys ovat tarpeen, jotta proletariaatin kärkijoukko tiivistyisi, kehittäisi valtiota ja rakentaisi sen uudella tavalla pitäen lujasti vallan käsissään, kaiken sen jälkeen käy mahdottomaksi myös kirjoitella päätelmiä tästä aiheesta. Demokratia on paljastanut itsensä lopullisesti; juuri sen vuoksi Neuvostovaltaa ja proletariaatin diktatuuria kannattavan kommunistisen liikkeen voimistumisen lukuisat mitä moninaisimmat merkit ovatkin erittäin runsaasti lisääntyneet kaikissa maissa.

Tämä lisääntyminen on ollut niin suurta, että sellaiset puolueet kuin on Saksan riippumattomat ja Ranskan sosialistinen puolue, joissa valta-asema on vanhan tyypin johtajilla, jotka eivät ole ymmärtäneet enempää uuden agitaation merkitystä kuin uusia olosuhteitakaan ja jotka eivät ole lainkaan muuttaneet parlamenttitoimintaa, vaan käyttävät sitä keinonaan selviytyäkseen pelkällä lörpöttelyllä tärkeistä tehtävistä ja kiinnittääkseen työläisten huomion parlamenttikeskusteluihin,—näidenkin johtajien on pakko tunnustaa proletariaatin diktatuuri ja Neuvostojen valta. Näin on tapahtunut siksi, että työläisjoukot, jotka muistuttavat olemassaolostaan, ovat pakottaneet heidät tekemään sen.

Toisten tovereitten pitämistä puheista te tiedätte, että viimeisenä II Internationalle annettuna ratkaisevana iskuna oli tämä Saksan riippumattomien puolueen eroaminen ja tämä proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan tunnustaminen. Ottaen huomioon asiointilan voidaan sanoa, että II Internationale on tuhottu ja Saksan, Englannin sekä Ranskan työläisjoukot siirtyvät kommunistien puolelle. Englannissakin on riippumattomien puolue, joka on edelleenkin legaalisuuden kannalla ja tuomitsee bolshevikkien väkivaltateot. Äskettäin näiden riippumattomien lehteen ilmaantui väittelyosasto. Väittely merkitsee käsitte-

lyä. Ja niinpä tässä osastossa käsitellään kysymystä Neuvostoista, ja sellaisen kirjoituksen rinnalla, joka on julkaistu Englannin työväenlehdissä, saamme nähdä erään englantilaisen kirjoituksen, jossa hän ei halua tunnustaa sosialismin teoriaa, vaan suhtautuu edelleenkin typerän halveksuvasti teoriaan, mutta otettuaan huomioon Englannin elinolot, hän kuitenkin tekee tietyn johtopäätöksen ja sanoo: me emme saa tuomita Neuvostoja, vaan meidän on puolettava niitä.

Tämä on merkinä siitä, että sellaisissa maissa kuin Englannissa työläisten takapajuisissakin kerroksissa on alkanut eteenpäinmeno, ja voidaan sanoa, että sosialismin vanhoista muodoista on tehty ainiaaksi loppu.

Eurooppa ei kulje vallankumoukseen samoin kuin me kullamme, mutta oleellisesti Eurooppa kuitenkin käy läpi saman tien. Kaikkien maiden on omalla tavallaan käytävä ja kaikissa maissa onkin alettu käydä sisäistä taistelua niin omia menshevikkejä kuin myös omia opportunisteja ja eserriä vastaan, joita on olemassa toisen nimisinä enemmän tai vähemmän kaikissa maissa.

Ja nimenomaan siksi, että nämä maat saavat kokea itsenäisesti kaiken, voidaan olla varmoja, että kommunistinen vallankumous voittaa kiertämättömästi kaikissa maissa, ja mitä enemmän vihollisten riveissä on horjuntaa ja epävarmuutta, joka ilmenee siinä, että he sanovat bolshevikkien olevan rikollisia ja että he eivät koskaan solmi rauhaa bolshevikkien kanssa,— sitä parempi meille.

Nyt he sanovat: jos käydään kauppaa, niin käytäköön bolshevikkeja tunnustamatta. Meillä ei ole mitään sitä vastaan: koettakaa vaan, hyvät herrat. Mitä tulee siihen, että te ette tunnusta meitä, niin me ymmärrämme sen. Pitäisimme sitä teidän virheenänne, jos tunnustaisitte meidät. Mutta kun te olette menneet siinä määrin sekaisin, että ensin julistatte bolshevikit kaikkien jumalan ja ihmisten lakien rikkojiksi, julistatte, ettette neuvottele ettekä tee sovintoa bolshevikkien kanssa, ja sitten sanotte, että alatte harjoittaa kauppavaihtoa hyväksymättä politiikkaamme,— niin se on sellainen meidän voittomme, joka sysää eteenpäin kaikkien maiden kansanjoukkojen kommunistista liikettä ja syventää sitä. Tämä liike on niin syvällekäypää, että niiden lisäksi, jotka yhtyvät virallisesti III Internationaleen, etummaisissa maissa on havaittavissa paljon sellaisia liikesuuntia, jotka

eivät yhdy sosialismiin eivätkä kommunismiin ja jotka edelleenkin tuomitsevat bolshevismiin, mutta samalla tapahtumien pakottamana lähenevät yhä enemmän sitä.

XX vuosisadalla sivistysmaassa sota pakottaa hallitukset paljastamaan itsensä. Ranskalaisessa sanomalehdessä on julkaistu entisen Itävallan keisarin Kaarlen asiakirjoja. Tämä Kaarle ehdotti v. 1916 Ranskalle rauhaa. Nyt hänen kirjeensä on julkaistu, ja työläiset kääntyvät sosialistien johtajan Albert Thomas'in puoleen ja kysyvät: tähän olitte silloin hallituksessa, teidän hallituksellennehan tarjottiin rauhaa. Mitä te teitte silloin? Kun Albert Thomas'ilta sitä kysyttiin, hän oli vaiti.

Nämä paljastukset ovat nyt vasta alkaneet. Kansanjoukot ovat valistuneita eivätkä ne voi suhtautua entiseen tapaan sotaan enempää Euroopassa kuin Amerikassakaan. Ne kysyvät: minkä vuoksi on tapettu 10 miljoonaa ja tehty sotavammaisiksi 20 miljoonaa ihmistä? Tämän kysymyksen asettaminen merkitsee kansanjoukkojen käännättämistä proletariaatin diktatuurin puolelle. Tämän kysymyksen asettaminen merkitsee, että siihen on vastattava: 10 miljoonaa surmattiin ja 20 miljoonaa tehtiin sotavammaisiksi sen vuoksi, että olisi voitu ratkaista kysymys, ketkä saavat enemmän haalituksia kokoon rikkauksia — Saksan vaiko Englannin kapitalistit? Se on totuus, ja se raivaa tien itselleen salattakoon sitä miten paljon tahansa.

Kapitalistihallitusten romahdus on kiertämätön. Kaikki näet näkevät, että jos imperialistit ja porvaristo jäävät valtaan, uusi samanlainen sota on väistämätön. Japanin ja Amerikan välillä syntyy uusia kiistoja ja selkkauksia. Niitä on valmistellut vuosikymmenien mittaan molempien maiden diplomatian kehitys. Yksityisomistuksen vallitessa sodat ovat kiertämättömiä. Sota Englannin ja Ranskan välillä on kiertämätön, koska Englanti on ryöstänyt paljon siirtomaita ja Ranska pitää itseään maana, joka on tahallisesti jätetty ilman siirtomaita. Kukaan ei tiedä, missä ja miten sota puhkeaa, mutta kaikki näkevät, tietävät ja puhuvat, että sota on kiertämätön ja että sitä taas valmistellaan.

Tällainen tilanne XX vuosisadalla maissa, joissa kaikki ovat luku- ja kirjoitustaitoisia, takaa sen, ettei voi olla puhettakaan entisestä reformismista ja anarkismista. Sota on hävittänyt ne. Ei saa puhua niin, että reformien avulla on muutettava kapitalistinen yhteiskunta, joka on myöntä-

nyt satoja miljardeja ruplia sodankäyntiin, ei saa puhua niin, että tämä yhteiskunta on muutettava ilman vallankumouksellista valtaa, ilman väkivaltaa ja ilman suunnattoman suuria järjestyksiä. Näin puhuva ja ajatteleva kadottaa kaiken merkityksensä.

Kommunistisen Internationalen voima on siinä, että se nojaa imperialistisen maailmansodan opetuksiin. Miljoonien ihmisten kokemukset kaikissa maissa vahvistavat yhä suuremmassa määrin oikeaksi sen kannan, ja siirtyminen Kommunistisen Internationalen kannalle on nyt sata kertaa laajempaa ja perusteellisempaa kuin tähän asti. Se on johtanut siihen, että II Internationale on vuoden sisällä kärsinyt täydellisen vararikon.

Maailmassa ei ole ainoatakaan maata — ei kehittymättömintäkään maata, jonka kaikki ajattelevat työläiset eivät yhtyisi Kommunistiseen Internationaleen, eivät yhtyisi siihen aatteellisesti. Tämä takaa täydellisesti sen, että Kommunistisen Internationalen voitto kaikkialla maailmassa ei ole kovinkaan kaukana — tuo voitto on varma. (Suosionosoituksia.)

„Kommunistiŝheski Internatsional“
№ 10, v. 1920
Allekirjoitus: N. Lenin

Julkaistaan
aikakauslehden tekstin mukaan